

2010 – 2011 / 3 (61)

Teesie

JĖZAU,
PASITIKIU
TAVIMI

Laiškas redakcijai

Pasitikėjimas...

Turbūt kiekvienas žino, kas yra baimė. Juk šis jausmas niekam nesvetimas. Kartais jaučiame, kaip iš baimės net pradeda linkti kojos, o širdis dreba taip, kad, rodos, akyse aptemsta. Net ir mums, gyvenantiems seminarijoje, tai puikiai pažįstama. Bijome daugelio dalykų. Kartais pagrįstai, kartais – be jokios priežasties. Kyla klausimas, ar yra koks nors vaistas, padedantis nugalėti baimę? Jį galime atrasti skaitydami šv. Faustinos dienoraštį – tai yra *pasitikėjimas* (Dien., 1195).

Būna akimirku, kai mus kamuoja depresijos nuodėmė – pradedame manyti, kad gyvenime niekas nebegali pasikeisti. Tiesa, mus visada slėgs tos pačios problemos, priklausomybės, nuodėmės ir, mąstant apie tai, labai lengva prarasti gyvenimo džiaugsmą. Tuomet ypač kyla pagunda nieko nedaryti – vien tik „skaičiuoti debesis“, nieko gyvenime nekeisti. Išgyvendami tokią situaciją tampame labai panašūs į išdžiūvusius kaulus pranašo Ezechielio knygoje (plg. Ez 37, 1–14). Išbarstyti kaulai priminė dideles kapines.

Kartais Ezechielio vizija atspindi mūsų šeimų, o kartais ir mūsų seminarijos realybę. Kiekvienas gyvename savo gyvenimą, neturėdamas laiko kitam, net artimiausiems žmonėms, kurso draugams. Nors ir kalbame ta pačia kalba, negalime susitarti, nes trūksta vienybės. Atitolstame net nuo tų, kurie turėtų būti mums artimiausi. Apima dvasinė apatija, nebematome prasmės.

Bet, įsikūšus Dievui, liūdnas išdžiūvusių kaulų vaizdas Ezechielio knygoje radikaliai pasikeičia. Negyviems kaulams įsakoma: *Klausykiteš Viešpaties žodžio!* (Ez 37, 4). Naujas jų gimimas vyksta iš lėto – pradžioje kaulai atgyja ir triukšmingai keliasi, kol galiausiai ant jų nužengia Šventoji Dvasia. Tuomet jie prisikelia gyventi.

Dievas yra mūsų gyvybės Viešpats. Savo Dvasios galia Jis trokšta mus ištraukti iš mūsų „karstų“ ir tamsybės situacijų, depresijos, vienybės stygiaus. Tai irgi vyksta laipsniškai, o Gyvybės Dvasią gauname tada, kai klausomės Dievo žodžio ir jį priimame. Tuomet netgi žmogus, kuriam iki šiol buvome abejingi, tampa artimas ir brangus. Kai Dievas mus apdovanoja

Šventąja Dvasia (plg. 1 Tes 4, 8), Ji padaro įmanoma tai, kas mums iki šiol atrodė visiškai neįmanoma. Taigi, viltis visuomet yra!

Kaip veikia Dievas, mes galime matyti ir Gailestingąjo Jėzaus paveiksle. Iš Jėzaus Širdies išeina du spinduliai: balzgas, primenantis vandenį ir simbolizuojantis Šventąją Dvasią, bei raudonas, primenantis kraują – gyvybės simbolį. Taigi Jėzus dalijasi su mumis savo Gyvenimu ir Šventąja Dvasia, per kurią mes gauname Jo gyvybę. Šv. Faustina rašo, kad laimingas yra tas, kuris gyvena šiuose spinduliuose, [...] nes jo nepasieks teisinga Dievo ranka (Dien., 299). Tai, kad Dievas gali mus išlaisvinti iš kiekvienos priklausomybės, pabrėžia ir Ps 30 (31), 4: „*Viešpatie, Tu ištraukei mano gyvastį iš Šeolo, juk su visais aš buvau pakeliui į Duobę, bet Tu sulaikei mane nuo mirties.*”

Bet tam, kad nesuabejotume Dievo meile, kad nedvejojotume laukdami malonės (kartais tas metas mums labai prailgsta), būtinas pasitikėjimas. Jėzus sako ses. Faustinai: „*Kaip skaudžiai mane žeidžia nepasitikėjimas mano gerumu*“ (Dien., 1076). „*O kaip aš myliu sielas, kurios visiškai manimi pasitiki – viską joms padarysiu*“ (Dien., 294).

Žemėje daug šaltinių, bet tik vienintelis niekada neišdžiūsta – tai Dievo Gailestingumas. Iš jo reikia semtis pasitikėjimo indu (plg. Dien., 1485). Apie tai mums primena ir scena iš Evangelijos, pasakojanti apie moterį, dvylika metų sirgusią kraujoplūdžiu (plg. Mt 5, 25–34). Pasitikėdama ji palietė Jėzaus drabužį ir buvo pagydyta. Kai mes su tikėjimu glaudžiamės prie Jėzaus, iš Jo pasklinda gydomoji galia. Mūsų dvasinės žaizdos nustoja kraujuoti. Pasitikėjimo turime melsti, prašyti, siekti. Jis pagrįstas meile. Kas daug prašo, dar daugiau gauna.

1937 m. sausio 8 d., penktadienį, priėmusi šv.

Komuniją, ses. Faustina su pasitikėjimu kreipėsi į Viešpatį: „*Jėzau, aš taip trokštu Tau kažką pasakyti – [...] kad visos sielos, kurios šiandien mirs, išvengtų pragaro ugnies, nors būtų didžiausi nusidėjėliai...*“ Ir išgirdo atsakymą: „*Žinok, kad prašei manęs didelio dalyko, bet matau, kad tai tau padiktavo tyra meilė man, todėl patenkinsiu tavo troškimus*“ (Dien., 873).

Pasitikėjimas turi didžiulę galią, nes atveria kelią veikti Dievui, kuris įstengia atverti net užketėjusių nusidėjėlių širdis. Mūsų pasitikėjimo garantas yra prisikėlęs Viešpats. Jis yra tas, kuris, nugalėdamas Piktąją dvasią, sunaikindamas nuodėmės galią, nugalėjo neapykantą. Jis atveria žmogui naujo gyvenimo perspektyvą, gyvenimo, kuriame nėra vietos baimei.

Kun. J. Vitkovski

Iš seminarijos gyvenimo...

Sausio mėnuo seminarijoje buvo įsimintinas ne vien žiemos šalčiais ir įvairiais darbais, bet ir tuo, jog sugrižusi po žiemos atostogų, seminarijos bendruomenė dalyvavo diakonato šventimų iškilmę, kuri kiekvienais metais yra ypatingas įvykis ne tik šeštojo kurso klierikams ir jų artimiesiems, bet taip pat ir visiems Bažnyčios nariams, kurie kiekvienais metais su džiaugsmu pasitinka pašauktuosius vyrus, pasiryžusius atsakingai tarnauti Dievui ir žmonėms. Kaip priimama ir išgyvenama ši tarnystė? Kokie džiaugsmai ir sunkumai ją lydi? Apie visa tai klausime mūsų diakonų...

Arūnai, kaip ruošesi diakonato šventimams? Kokie jausmai tave lydėjo?

Diakonato šventimams ruošiausi kantriai ir su atsidėjimu. Išsiuntinėjau kvietimus namiškiams. Pergyvenau, ar jie atvažiuos, nes iki šiol į seminariją visi kartu dar nebuvo atvažiuavę. Labai nudžiugino, kad šį kartą suvažiuavo beveik visi, truko tik vieno brolio. Šventimų išvakarėse buvo ir džiugu ir neramu: džiugu, nes jau ryt šventins, o neramu, nes jaudinausi, kaip praeis visa šventė. Bet labiausiai šventimams ruošė pats Jėzus. Prieš šventimus Jis leido patirti nemažai sunkių išbandymų, kuriuos visus Pats ir padėjo įveikti. Ypač vaisingos buvo rekolekcijos prieš diakonatą. Jose giliai patyriau Dievo Gailestingumą. Jėzus leido suprasti, kad priima mane tokį nuodėmingą ir silpną, ir kad nuolat perkeičia mano silpnumą į savo malonę.

Kas pasikeitė tavo gyvenime po diakonato šventimų?

Pasikeitė tikrai nemažai. Net nesitikėjau, kad taip labai pasikeis. Visų pirma bendrystė su Jėzumi tapo glaudesnė. Dar labiau Jėzų myliu ir dar labiau noriu Jam pasiaukoti, Juo pasitikėti ir Jam tarnauti. Pasikeitė ir santykis su savimi. Labiau save myliu, su didesne atsakomybe prisiimu patikėtą tarnystę, labiau

branginu tikėjimo dovaną, labiau puoselėju Krikštu gautąjį malonės gyvenimą. Taip pat pasikeitė santykis su kitais. Labiau norisi visus mylėti, daryti gera, atleisti ir atsiprašyti. Tai nereiškia, kad nebūna sunku. Būna, bet su Jėzumi viskas darosi lengva. Man šventimai yra didžiulė Dievo dovana. Ji išjudina ir pažadina manyje

didžiulį troškimą aukotis, daryti gera ir labai mylėti. Ši dovana veda į nuolankumą ir nusižeminimą, į supratimą, kad neturiu gėdytis savo silpnumo, bet atvirksčiai, nuolat leisti Jėzui jį perkeisti. Ji moko nuolat likti beturčiu dvasioje, niekad nepraturtėti, kad pats Jėzus būtų vienintelis turtas, vienintelė uola, vienintelis neišsenkantis stiprybės ir džiaugsmo šaltinis.

Edgarai, viena iš svarbių diakono pasiuntinybių yra Dievo Žodžio skelbimas. Kokia patirtis, jausmas o galbūt išgyvenimas tave lydėjo kai pirmą kartą Šv. Mišių liturgijoje teko sakyti pamokslą?

Nelogiška kalbėti apie patirtį... sakyti pamokslą ėjau be patirties. Galbūt reikia klausti, koks jausmas mane lydėjo? Buvo neramu, nedrąsu, bet kartu ir gera, nes pagaliau galėjau prabilti žmonėms skelbdamas Dievo Žodį.

Tarp daugelio naujų pareigų seminarijoje, diakonai turi galimybę pateikti klierikams gaires rytdienos mąstymui. Kaip vertini šią galimybę? Ar tai yra naudinga tau ir klierikams?

Man - nežinau... reikia sėdėti ir ruoštis... o šiuo metu darbo ir šiaip turiu: ne tik reikia ruošti mąstymus ir pamokslus, diplominį darbą... man čia nauda nebent tai, kad galiu pasivartyti literatūrą, kurios gal net nevaryčiau ir dalintis tuo ką pats išmąščiau. O klierikams kokia nauda? Jie yra gana protingi žmonės ir patys galėtų sugalvoti mąstymo gaires, manau ir be mano gairių turėtų apie ką mąstyti. Tai tiesiog galimybė dalintis, nes kiekvienas mąstymas arba pamokslas atspindi pamokslaujančio žmogaus mąstymą, jo mintį ir nuomonę, ir man tai patinka.

Moze, ką Tau reiškia diakono tarnystė?

Su diakonato reikšme ir prasme rimčiau susipažinau

prieš pat šventimus, apie tai nemažai galvojau ir rekolekcijų metu. Tai labai svarbi Bažnyčiai tarnystė, padedanti vyskupui ir kunigams eiti savo pareigas, apimančią Žodžio skelbimą, karitatyvinę veiklą ir sakramentų teikimą. Man pačiam labai patiko sveikimas, kurį gavau iš Bernardinų parapijos diakonato šventimų proga. Jame buvo perspausdintas Va. Sirijos krikščionių tekstas, rašytas apie diakono tarnystę. Tarp įvairiausių vardijamų pamokymų diakonams, pavyzdžiui: „tebūna jis

tėvas našlaičiams, tepadedė našlėms, tebūnie visų dvasininkų patarėjas, telaidoja keliauninkus“, buvo ir tokių: „Susirinkimo metu tebūnie budrus ir tevaikšto po bažnyčią stebėdamas, ar neatsiras koks nors pagyrūnas, išdaigininkas, smalsus žiopsotojas ar plepys, ir tokį tečiumpa visiems matant ir girdint ir teišmeta lauk, nusipelnęs bausmės, kad po to kiti bijotų“. Bandau įsivaizduoti kaip šiandien reiktų taip išgrūsti didžiąją dalį turisčių iš mūsų bažnyčių, kažkaip bangu darosi...

Kitas įstrigęs pamokymas: „jei diakonas yra pajūrio mieste, greitai teapvaikšto pakrantės vietas, ir jei kartais ten rastų žuvusįjį laivui sudužus, jį teaprengia ir tepalaidoja. Luošius ir ligonius teapiplauna, kad jie gautų bent kiek atsikvėpti nuo savo negalių. Kiekvienam Bažnyčios vardu tesuteikia, kas jam pridera“. Priesiekiau sau, kad vos tik nuvažiuosiu į Klaipėdą ar Palangą, būtinai nulėksiu greitai apeiti pakrantės. Visai maloni atrodo tokia diakono pareiga, ypač šiais laikais, kai sudužę laivai nebesimėto ir juolab žuvę jūreiviai. Tiesa, vienas patarimas ypač tinka šiandienai ir įpareigoja diakonus rimtam darbui: „tebūna vadovas tų, kurie emigravo iš savo gyvenamųjų vietų ar kurie yra išvaromi į tremtį“. Panašu, kad kelionėms diakonas turėjo skirti išties nemažai laiko. Tad tegu klebonai nesipiktina dažnomis diakonų išvykomis, juk jų gyslose jau nuo pirmųjų amžių tvinkčioja troškimas pagelbėti visiems išvykusiems ir keliaujantiems... Šiuo pagrindu diakonai V amžiuje galėjo padaryti net ir šiokią tokią karjerą. Antai, „tas, kuris tarp diakonų išsiskiria darbštumu ar patarnavimais, tebūna renkamas keliauninkų globėju.“ O kas gi per keliautojų globėjas, jei vienoje vietoje sėdi, jei kelias dulkėtas svetimas...

Įdomūs tokie diakonų aprašymai: ir juokingi, ir rimti, atskleidžiantys, kokie svarbūs ir reikalingi jie yra. O labiausiai iš to teksto man patiko paskutinis sakinys: „Visame kame diakonas tebūnie tarsi Bažnyčios akis, dievobaimingai žiūrinti, kad būtų žmonėms maldingumo pavyzdžiu“. Tai gražiausias iš kada nors mano girdėtų diakono tarnystės apibūdinimų. Ir prasmingiausias. Tebūna jis Bažnyčios akis... Toji, kuri yra pastabi. Kuri neužsimerkia prieš žmonių vargus ir skurdą, skausmą ir ligą, kuri nesigėdija ašarų, kai liūdi kiti. Ir žėri linksmybe, kai visi džiaugiasi. Kuri meiliai žvelgia į visus sutiktuosius, ir svarbiausia - toji, kurios lėliukėje matomas Kristus.

Mindaugai, priimdamas diakono šventimus, pažadėjai paklusnumą vyskupui ir pasiryžai gyventi celibate. Kaip galėtum atsakyti į populiarų mūsų visuomenėje klausimą: kodėl skaistumas diakono gyvenime yra toks svarbus?

Pirmiausia, diakonui, kunigui, vyskupui santuokos atsisakymas yra teologinė vertybė, primenanti pareigą sekti Kristaus pavyzdžiu. Celibato pažado prieš šventimus esmė yra išipareigojimas nekurti šeimos, o rūpintis Dievo ir žmonių reikalais visomis turimomis žmogiškomis pastangomis. Į populiarų jaunimo klausimą apie celibato svarbą tikriausiai atsakytiau šventojo apaštalo Pauliaus žodžiais: „jei kas nemoka valdyti savo namų, kaip jis rūpinsis Dievo Bažnyčia?“ kurie, manau, yra labai aktualūs tiek dvasininkui, tiek pasauliečiui, kuris dėl įvairių priežasčių nesugeba kurti darnios krikščioniškos šeimos. Taip pat šie žodžiai pabrėžia ir skaistumo svarbą kiekvieno žmogaus gyvenime. Taigi, celibatas yra ne našta, bet Dievo dovana, padedanti kunigui įgyvendinti savo pašaukimą. Kita vertus, panaikinus celibatą, užuot padariusios kunigų tikinčiųjų dvasios vadu, patarėju, guodėju, pagalbininku, vedybos padarytų jį tik sakramentų teikėju ir liturgu.

Kaip tavo artimieji išgyveno diakono šventimų iškilnę?

Mano namiškiai diakono šventimų iškilnę išgyveno labai džiugiai, ypač tėveliai, kurie negalėjo sulaukyti džiaugsmo ašarų akyse o ypatingai tėtis, kuris net nepabijėjo televizijos žurnalistei pasa-

kyti: „mano sūnus gulėjo kryžiumi... labai verkiau...“. O visi kiti mano artimieji negailėjo man padėkos ir pagyrimo žodžių linkėdami, kad ir toliau mane Dievas laimintų pasirinktame mano gyvenimo kelyje.

Stanislovai, vienas iš labai svarbių diakono tarnystės elementų yra karitatyvinė veikla, kuri atsispindi tikėjimo darbuais. Kaip būdamas diakonu, gali vykdyt šią svarbią misiją?

Karitatyvinė veikla žmogaus gyvenime yra labai svarbi, nes padeda jam save realizuoti. Ypač tai tinka diakonui. Lankau Carito „Vilties Angelo“ dienos centrą ir dėl to labai džiaugiuosi. Prižiūriu du vaikus – esu tarsi vyresnis brolis, kuris jais rūpinuosi, kad užaugtų gerais žmonėmis. Padedu jiems ruošti namų darbus, kartu žaidžiam, sportuojam, kalbamės apie gyvenimą bei su tikėjimu susijusiais klausimais. Tas buvimas su jais mane patį kaip žmogų labai praturtina.

Diakono tarnystė, kaip žinome, yra neatsiejama nuo maldos ir ypatingai nuo liturginių valandų kalbėjimo. Ką tau reiškia ši malda ir kodėl diakono tarnystėje ji tampa ne tik pasirinkimu, bet ir įpareigojimu?

Diakonystė – gerojo Dievo pašaukimas ir neįkainojama dovana, kuri mums dovanojama be jokių asmeninių nuopelnų. Diakonai yra pašaukti, tad turi būti nuolat dėkingi. Jie skirti įvykdyti Kristaus misiją, tęsti Jo pradėtą darbą. Jis per diakonus nori pasiekti kitų, netikinčių, abejojančių, ieškančių žmonių širdis. Diakonas turi tarnauti, o nesijausiti atskirtas nuo bendruomenės, tarsi būtų laipsniu aukštesnis.

Diakono tarnystėje malda padeda gyventi Kristaus artu-

moje, ko mes visi labai trokštame. Svarbu išlaikyti, kurti gyvą ryšį su Viešpačiu, kad galėtume auginti Bažnyčią, nugaltėti blogį, įveikti sunkumus. Be maldos kiekvienas žmogus degraduoja, dvasiškai nesivysto, gali nutrūkti santykis su Dievu. Priimant diakono tarnystę tu sąmoningai, laisvai, niekieno neverčiamas pasižadi melstis liturginės valandas. Šis pasižadėjimas įpareigoja. Asmeniškai man malda teikia dvasines stiprybes, leidžia pamatyti teigiamus bei neigiamus dalykus. Per maldą ir gailinguosius darbus sustiprėja mano bendrystė su Dievu.

Diakonus kalbino „Teesie“ redakcija

Pašaukimų rekolekcijos

Kl. Egidijus Tubelis, V k.

Šių metų vasario mėnesį Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarija surengė jau tradicinėmis tampančias pašaukimų rekolekcijas. Prasidėjusių atostogų metu, kai didžioji dalis seminaristų vyko aplankyti namiškių ir paminėti Lietuvos valstybės atkūrimo šventės, jau kitą dieną į seminariją atvyko jaunuoliai iš visos Lietuvos. Atvykusiųjų geografinė kilmė buvo iš tiesų labai plati – Molėtai, Panevėžys, Klaipėda, Jurbarkas ir Vilnius.

Koks yra šių rekolekcijų tikslas? Rekolekcijomis siekiama jauną žmogų supažindinti su pašaukimu kunigybei, o tuo pačiu priminti ir pašaukimo šeimai kilnumą. Tokį tikslą patvirtino ir dalyvių refleksija, įvykusi besibaigiant rekolekcijoms. Ne vienas dalyvis prisipažino, kad tik čia suprato vienodai kilnų pašaukimą tiek šeimai gyvenimui tiek ir kunigiškai tarnystei. Šiomis rekolekcijomis seminarija siekia prisikviesti tuos jaunuolius, kurie mąsto apie kunigystę, kuriems kyla klausimų, domina seminaristų gyvenimas ir nori savo gyvenimą įprasinti pagal Dievo valią. Rekolekcijas organizavo ir jas vedė seminarijoje ir parengiamajame kurse dirbantys kunigai bei diakonas. Tiesa, kai kurias atsakomybes prisiėmė ir seminaristai. O dabar apie viską

nuosekliai ir išsamiai. Rekolekcijos programa prasidėjo ryte: kol pirmieji laukė atvykstant paskutiniųjų dalyvių, visi vaišinosi kava bei nedrąsiai klausinėjo klierikus apie gyvenimą seminarijoje. Pasirodžius paskutiniam rekolekcijų dalyviui visi patraukė į konferencijų salę, kur kun. Jurgis skaitė įvadą į rekolekcijas. Ugdytojas pristatė rekolekcijų reikšmę, pasidalino patirtimi iš pirmųjų savo rekolekcijų bei padarėsi būti atviriems Dievo balsui per visą šį laiką.

Nors didžioji dalis jaunuolių įvairiose rekolekcijose jau yra dalyvavę, tačiau tokiose buvo pirmą kartą. Taigi, įdėmiai išklausę įvadinę konferenciją visi patraukė pasižvalgyti po semi-

narijos patalpas. Ekskursija po seminariją kiek ilgiau stabtelėjo koplyčioje ir bibliotekoje bei kompiuterių klasėje – juk ten ir klierikas praleidžia didelę dalį savo laiko, kur jis meldžiasi, semiasi žinių ir studijuoja.

Apsižvalgę seminarijoje, visi sugrįžo prie koplyčios ir laukė šv. Mišių. Sustoję ratu visi šnekučiavosi, vienas po kito vardino pažįstamus klierikus ir kunigus. Diakonas Mindaugas prisiminė savo pirmąsias dienas seminarijoje, kurios irgi nebuvo drąsios, tačiau per ilgą laiką, praleistą seminarijoje, jis sutiko daug kunigų, seselių bei klierikų, kurie jam tapo gerais bičiuliais. Diakonas prasi-tarė, kad jau aštunti metai kaip jis gyvena čia, ir niekaip nenori apleisti šių puikių seminarijos rūmų, kuriuose formavosi kaip dvasininkas, o dabar ir kitiems padeda žengti pirmuosius žingsnius kunigystės link.

Po pasidalini-mo mintimis visi patraukė į koplyčią švęsti Šv. Mišių. Patys jaunuoliai skaitė skaitinį bei patar-navo prie altoriaus. Liturgijos šventimą papuošė diakono

Mindaugo giedojimas, į kurį rekolekcijų dalyviai taip pat stengėsi įsijungti. Šv. Mišias aukojo ir homiliją sakė kun. Vaclovas. Remdamasis dienos Evangelija celebrantas kunigystės pašaukimą apibūdino kaip gyvenimą Dievo artumoje, o šios artumos dėka kunigas turi mokėti *paimti* iš Dievo ir *duoti* žmonėms. Tokiam gyvenimo būdui Dievas išsirenka paprastus, tvirtus ir ryžtingus vyrus, kokie buvo ir apaštalų būryje.

Pabuvoję prie eucharistinio stalo, visi sėdosi pasistiprinti prie pietų stalo. Tai buvo paskutinė galimybė pasikalbėti, vienas

kitą paklausinėti bei pasipasakoti nes po pietų prasidėjo tylos laikas.

Papietavę visi nuskubėjo klausyti pirmosios konferencijos, kurią skaitė seminarijos dvasios tėvas. Šioje konferencijoje Biblija tapo raktiniu priėjimu prie žmogaus pašaukimo.

Kol rekolekcijų dalyviai sklaidė Šv. Rašto puslapius ir klausė dvasios tėvo, seminaristai tuo metu ruošėsi adoracijai. Adoracijos metu koplyčioje tvyrojo maldos dvasia, kurią puikiai išreiškė kylantys smilkalų dūmai. Smilkalų dūmais ir aromatu prisipildžiusioje koplyčioje suklupe jauni vyrai meldėsi šv. Faustinos mintimis apie eucharistinį Kristų, giedojo giesmes bei tyloje mąstė ir kėlė savo mintis Dievo link.

Po adoracijos jaunuoliai turėjo šiek tiek laiko pasivaikščioti, pamąstyti ar pasikalbėti su dvasios tėvu. Pasibaigus pertraukėlei visi susirinko klausyti antrosios konferencijos, kurią skaitė seminarijos rektorius.

Netrukus po konferencijos rekolekcijų dalyviai koplyčioje susėdo priešais Išganytojo ikoną ir meldėsi Dievo tautos liturgines valandas. Visi galėjo pajusti bendruomeninės maldos dvasią ir jėgą, meldamiesi psalmėmis įtraukiančiomis į maldos ritmą.

Po vakarienės visų laukė „desertas“. Desertui buvo pasirinktas pašaukimų vakaras, kuriame savo pašaukimo mozaiką dėliojo kun. Julius Sasnauskas OFM. Tėvas Julius prisimindamas savo kelią į kunigystę ir žvelgdamas į rekolekcijų dalyvius džiaugėsi, kad Viešpats nepalaukia šaukti, o jaunas žmogus suranda drąsos atsiliepti Dievo balsui. Pasak kun. Juliaus visuomet į pašaukimą galima žiūrėti per dvasingumo, sociologijos, psichologijos ar istorinių aplinkybių prizmę, tačiau jis žvelgdamas į savo paties kelią, kuris jį vedė į vienuolyną bei kunigystę, mato, kad tai yra tampriai susijusių dalykų visuma, kurią Viešpats parengia asmeniškai kiekvienam žmogui.

Vakaro svečias prisimindamas popiežiaus Jono Pauliaus II mintis apie kunigystę kalbėjo, kad tam, kuris svarsto apie tokį pašaukimą svarbu suprasti, jog kunigystė – tai dovana, malonė ir paslaptis. Dovana – nes Dievas apdovanoja kažkuo nepaprastu, ko žmogus iš savęs nepajėgtų duoti. Klasikinis nepelnyto pašaukimo pavyzdys yra tautų apaštalas Paulius. Malonė – nes žmogus autentiškai renkasi kunigystę tik dėl to, kad tame kažkokiu būdu veikia Dievo Apvaizda. Paslaptis – nes niekuomet nebus aišku, kodėl tas ar anas žmogus yra pakviečiamas į kunigo

tarnystę.

Dažnai netikintys žmonės siekia pašaukimą paaiškinti logiškai, tuomet pašaukimas yra subanalinas. Bet net ir banalus dalykas, įvykiai dėlioja akmenukus į kunigiško pašaukimo mozaiką. Todėl kun. Julius padaršino net ir paprastas gyvenimo detales dėlioti į visumą, kuri laikui bėgant duos gyvenimo pašaukimo atsakymą. Net ir atvykimas į rekolekcijas seminarijoje liudija Dievo malonės veikimą.

Kalbėdamas apie savo paties ėjimą pašaukimo link, kunigas didelį indėlį priskyrė ir istorinėms aplinkybėms. Kai 1979 m. bandė pirmą kartą stoti į seminariją, tai jį tokiam pasiryžimui be visa ko paskatino ir noras pasipriešinti to meto didžiuliam blogiui ir agresoriui – sovietinei tvarkai ir sistemai. Tais metais sulaukė neigiamo atsakymo, todėl spendimą nukėlė ateičiai. Bet jau netrukus dėl savo antisovietinio nusiteikimo ir veiklos buvo teisiamas bei vėliau kalinamas kalėjime bei lageryje. Tačiau ir tai nenumalšino noro būti kunigu. Kun. Julius pasakojo, jog turėjęs tokį stiprų pasiryžimą, kad net išmokęs per 1000 lotyniškų žodžių, nes buvo girdėjęs daug kalbų apie neįveikiamą lotynų kalbos egzaminą. Bet sugrįžęs iš tremties Julius nebeturėjo vilties būti priimtas į Kauno kunigų seminariją, nes tuometinė valdžia teistiems asmenims tokios galimybės nesuteikdavo. Tačiau 1986 m. Julius tapo seminaristu, ir kaip vėliau paaiškėjo, tai tik dėl to kad būtų izoliuotas nuo liaudyje bundančio taikaus pasipriešinimo, kuris vėliau peraugo į Sąjūdžio judėjimą.

Kad ir kaip susiklostė kun. Juliaus pašaukimas, jis tik po kurio laiko ėmė vertinti tremties laiką, kuris jį „išgelbėjo“ nuo kunigo kaip kovotojo formacijos. Pašnekovas prisipažino, kad tremtis praplėtė jo akiratį, nes iki tol jį Bažnyčia žavėjo kaip ta, kuri duoda autentišką atsaką SSRS represijai. O tikrasis Bažnyčios tikslas – sielų Išganymas – jam pamažu atsiskleidė nukunigavus ne vienerius metus.

Vakaro svečias dar kartą prisiminė popiežių Joną Paulių II, kuris kalbėjo, kad reikia leisti į „tikėjimo avantiūrą“. Todėl šiandien kai atsiliepiančių į pašaukimą mažėja, reikia leisti į

ta „tikėjimo avantiūrą“, kuri užkrečia jaunąją kartą tikėjimo nuotykiui.

Prisimindamas dienas seminarijoje, kun. Julius sakė, kad reikia vertinti jaunatvišką įkarštį, užsidegimą, veržlų ėjimą į priekį, net jei ir iš šiandienos žvilgsnio matosi, kad būta neteisingos krypties. Tai yra vertinga, nes neleidžia nuslysti į drungnumą.

Visuomet atsiranda tikinčiųjų, kurie išdrįsta tylomis stoti prieš esamą kultūrą. Tik tokiu būdu Evangelija išlieka Gerąja Naujiena ne iš šio pasaulio. Juk pačios Evangelijos prigimtis byloja apie „užkliuvimą“ už išsikerojusį pasaulio šakų. O kunigas ir yra tas tikintysis, kuris nebe tylomis, o balsiai visu savo gyvenimu stoja liudyti savo tikėjimo. Todėl laimingi kunigai dažnai sako, kad džiaugsmo priežastis yra žmonės, nes kunigas padeda žmonėms, o žmonės padeda kunigui keliauti tikėjimo kelione.

Todėl grįžtant prie „tikėjimo avantiūros“, tampa aišku, kad reikia leisti vedamam į šiokią tokią nežinią. Kai žvelgi atgal, tik tada pamatai, kad pašaukimas dėliojosi autentiškai, neįprastai, nuspėjamai ir ne pagal mūsų supratimą. Dėl to svarbu žengiant pirmuosius pašaukimo ir kunigystės žingsnius

nekelti uždavinio – kad tik būčiau laimingas arba kad tik išvengčiau nelaimingos kunigystės. Svarbiausia turėtų būti eiti tikėjimo keliu su Kristumi, ir tuomet visi pakilimai bei nesėkmės taps vertingos ir bus įprasmintos.

Baigus vakaro svečiui pasakoti apie savo tikėjimo kelionę, rekolekcijų dalyviai galėjo užduoti klausimus. Vienus domino gyvenimo vienuolyne kasdienybė ir bendruomeninio gyvenimo privalumai, kitiems buvo įdomus celibato ir vienvietės klausimas. Taip pat dalyviai klausė apie darbą Mažonoje studijoje, apie sunkius momentus, kuriuos teko išgyventi.

Kun. Julius atsakydamas į klausimus pateikė padaršinimų, pamokymų ir vilties kupinų žodžių. Žavesį labiausiai kėlė atviras kalbėjimas apie kunigystę ir tarnystės ypatumus. Taip pat vakaro svečias įterpė keletą anekdotinių, o gal ir tikrų pasakojimų iš kunigų gyvenimo, kurie privertė juoktis visus rekolekcijų dalyvius. Kalbėdamas apie smulkmenas ar motyvus nuvedančius į seminariją, Kun. Julius prisiminė, kad vieną kunigą į seminariją atvedė istorija, kuri vaikystėje nutiko su ežiuku. O kalbėdamas apie vienvietės išgyvenimą, pašnekovas šmaikštavo, kad jam vienvietę padeda išgyventi draugystė su Motina Marija, Jėzumi ir katinu Feliksu. Nieko nuostabaus – dabar katiną galima surasti bene kiekvienoje klebonijoje...

Tomas pasidalino savo pašaukimu, o vėliau Valentinas ir Egidijus atsakinėjo į jų klausimus, pasakojo apie studijas ir gyvenimą seminarijoje. Užvirė labai gyva diskusija, nuskambėjo daug įdomių klausimų ir dar daugiau tradicinių klausimų, todėl laikas, skirtas šiam susitikimui pralėkė nepastebimai.

Po diskusijos dalyviai susirinko į koplyčią švęsti sekmadienio Eucharistijos. Šv. Mišias aukojo ir homiliją sakė seminarijos rektorius. Remdamasis skaitiniu iš Pirmojo laiško korintiečiams kun. Žydrūnas kalbėjo, kad svarstant pašaukimą iškyla tikrumo klausimas. Kai perskaitai tokius Dievo žodžius: „*Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į galvą neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli*“ (1 Kor 2, 9) imi abejoti, peršasi netikrumas. Ar tikrai toji dovana, kurios spindėjimas paslėptas nuo akies žvilgsnio, kurios skambesys yra perdėm skambus žmogaus ausiai, kurios mastas ir didybė nesutelpa žmogaus galvoje yra skirta paprastam žmogui? Ar tikrai Dievas tokią kunigystės dovaną galėtų paruošti man, kuris Dievą myli labai trapia meile? Rektorius drąsino būti atviriems pri-

Daugelis net nepastebėjo kaip prabėgo pora valandų besiklausant apie nuostabius dalykus, kuriuos Viešpats nuveikė šio vienuolio pranciškono gyvenime. Gerai, kad pats tėvas Julius prisiminė savo nuostatą ilgai nekalbėti, ir to paskatintas užbaigė savo pasidalinimą. Pasak jo: ilgos kalbos – tai daugelio kunigų bėda. „Jei kuris pranciškonas per išpažintį prisipažintų pamokslavęs ilgiau kaip 25 minutes, tai suabejočiau ar galima duoti išrišimą“ - juokavo svečias.

Paskutiniaisiais žodžiais kun. Julius ragino būti ryžtingais ir tvirtus sprendimus priimančiais, nes trumposios *sms* žinutės iš Dievo karalystės raštinės nepavyks sulaukti. Dievas savo žinių siunčia per paprastus dalykus, tik juos reikia pastebėti.

Antroji rekolekcijų diena prasidėjo ryto malda koplyčioje. Po maldos dalyviai turėjo laiko pamąstyti apie Samuelio pašaukimą, paieškoti kokiais būdais Dievas juos kalbina. Pasisitpinę prie pusryčių stalo visi patraukė į konferencijų salę susitikimui su klierikais. Susitikimas su seminaristais buvo skirtas betarpiškam pabendravimui, pasmalsavimui apie seminarijos gyvenimą. Pradžioje klierikas

imant dovanas, kurias Kristus yra paruošęs kiekvienam iš mūsų, nes tik Jam priklauso visos „autoriškos teisės“ į mano gyvenimą ir mano dalyvavimą Išganyto plane.

Visi rekolekcijų dalyviai tvirtino, kad seminarijoje praleistas laikas jiems labai patiko. Vieniems atsakė į klausimus, kitiems iškėlė naujų klausimų. Rekolekcijos paskatino veržlumui į gyvenimą. O kas gali pasirodyti gana keista klierikams, tai bene visiems rekolekcijų dalyvių labai patiko tylą. Daugeliui patiko kunigo Juliaus liudijimas apie kunigystės kelionę ir klierikų pasidalinimas apie seminaristų gyvenimą.

Rekolekcijų laikas prabėgo labai greitai. Jaunuliai susipažino, susibendravo, susirado draugų, todėl į namus paskubomis neišsilakstė. Tuo tarpu seminaristai paskubomis išlėkė pas namiškius, kad nors keletą dienų praleistų gimtosiose parapijose. Taip visiems išsiskirčius seminarijoje liko tik vadovybė. Ji liko laukime – vienų sugrįžtant iš atostogų, o kitų sugrįžtant vasarą, kai vyks stojamieji egzaminai...